

dels seus avis y desconeixen del tot el programa catalanista.

¿A n' els catalans dirnos separatistes, si eram els més interessats en conservar els terrenos perduts?. ¿A Catalunya egoista, quan en el seu mateix programa aboga perque 's tornin á cada una de les regions germanes els drets perduts, y corra en son ausili sempre qu' ho necessitan?. ¿Y perque demana una administració autònoma y exigeix la restitució d' uns drets que li varen pendre, ja se li ha de dir antipatriòtica?. Si aixó sentiú, catalans que encara us dura l' ensopiment, no ho cregueu, qu' aixó es tant mentida com lo que s' ha fet corre de la exagerada manifestació catalanista d' Olot, y son els mateixos aquells els qu' emplean aquestes males arts pera desacreditar nostre programa y en buscar pretextos pera impedir la seva propaganda.

Catalunya no es separatista, ni vol prosperar ab lo de les regions germanes, però si aquestes no 's despertan ni volen surtir del miserable estat en que 's troban, no es pas just que Catalunya hagi de seguir la seva sórt. Ben trist es qu' aquella Catalunya qu' anava al davant de la civilització europea, avuy vagi á la qua, per haver perdut un temps preciós mirant desde la barrera com quatre degenerats lluytan ab toros, espectacle que, per vergonya nostra, li diuhen *nacional*, ab l' intent de fernos cómplices de semblant bestiesa, complicitat que no podém des-

mentir del tot, ja que per desgracia, majorment á Olot, l' afició á les banyes *prima* qu' es un fástich. Sempre hem vist que 'ls jous son allá ahont hi han bous; just es, donchs, qu' Olot guardi aquests mobles y que llauri y junyit ab altres pobles per l' estil tiri 'l carro nacional y si l' agallada se us planta á la anca no us quixeu ni mireu qui es el llaurador, que tampoch sabríau contestarli ó potser li donaríau la rahó, com quan diuhen que 'ls catalanistes som ximplers, ambiciosos, separatistes, antipatriòtics, absoluts, utópichs y altres calificatius que despreciém per lo tontos ó falsos.

Les ralles curtes.

Si senten algun día la xifadura de escriure versos, allunyin del pensament aytal caboria, qu' aixó es somniar despert y ab els ulls oberts.

Un amic meu, que 's tenia per esperitista, me preguntava si sentia pesigolles al meditar un argument qualsevol pera mes follies y m' assegurava que mos escrits eran transmesos per algun esperit. No sé si se 'n burlava; lo que sí puch assegurarlos es que se li encomaná la meua mania y al cap de poch mesos el vaig sorprendre en sa propia llar contant sílabes ab els dits de la má esquerra, com si polsés les tecles d' un piano, y grabant ab la